

Sygnatura akt II Cz 562/18

POSTANOWIENIE

K., dnia 21 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Mokras

Sędziowie: SSO. Janusz Roszewski

SSO. Wojciech Vogt – spr.

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. G.

przeciwko R. G.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 29 maja 2018 r., sygn.. akt I C 466/17

postanawia:

oddalić zażalenie

Wojciech Vogt Barbara Mokras Janusz Roszewski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kępnie umorzył postępowanie i koszty procesu między stronami zniósł wzajemnie. Wskazał, iż powódka nie wykazała, iż do zaspokojenia roszczenia doszło na skutek wniesienia pozwu. O wytoczeniu powództwa pozwana dowiedziała się bowiem dopiero w dniu 20 września 2017 r. , tj. w chwili doręczenia jej odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 18 września 2017 r. (k-145 akt). W tej sytuacji cofnięcie pozwu należało traktować jak przegranie sprawy.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia o kosztach złożyła powódka wskazując na naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Wniosła o zmianę postanowienia i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania i postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że w wypadku cofnięcia pozwu istniejący obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie obciąża powoda , bez względu na przyczynę cofnięcia – art. 203 § 2 k.p.c.

O powyższej reguły istnieje wyjątek w sytuacji gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda.

W niniejszej sprawie powódka cofnęła pozew gdyż pozwana przeniosła własność nieruchomości na A. G..

Istota niniejszej sprawy sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy powódka udowodniła, że pozwana przeniosła własność nieruchomości na A. G. dlatego, że powódka wytoczyła przeciwko niej pozew o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

Wbrew zarzutom podniesionym w zażaleniu Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że pozwana dowiedziała się o treści pozwu w dniu 20 września 2017 r. Wynika to jednoznacznie z powołanego przez Sąd Rejonowy dowodu (k-145 akt). Natomiast pozwana przeniosła własność na brata w dniu 10 sierpnia 2017 r., czyli w momencie, w którym nie wiedziała o treści pozwu.

Powódka w zażaleniu ustaleń tych skutecznie nie podważyła. Wskazała na akta PR Ds. 462.2017, k. 102 -103. Ze znajdującego się tam rozpytania R. G. nie wynika, że w dacie rozpytania wiedziała ona o wytoczeniu niniejszego powództwa. W zażaleniu pełnomocnik powódki manipuluje faktami sugerując, że skoro R. G. była rozpytywana na temat uszczuplenia przez A. G. zaspokojenia swego wierzyciela, to wiedziała o wytoczeniu przeciwko niej powództwa. Zasady logiki wskazują, że z powyższej przesłanki nie wynika wniosek przez niego wyprowadzany. Również z faktu, że brak informował ją, że S. G. zapowiadała, że poda ja do sądu nie wynika, że o wytoczonym powództwie wiedziała i w jakiej dacie.

Ubocznie jedynie należy podnieść, że Sąd dołączył akta RP Ds. 462.2017 ale nie przeprowadził z nich dowodu i pełnomocnik powódki o przeprowadzenie dowodów z określonych zawartych w tych aktach dokumentów nie wnosił. W tej sytuacji powoływanie się – jako dowód – na znajdujące się tam dokumenty jest bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji.

Wojciech Vogt Barbara Mokras Janusz Roszewski